

• АНГЕЛ • АЛИЛУЯ • АНАЛОЙ •

На початку світу, коли ще не було ні світу, ні людей, Бог створив святих ангелів. Вони – безтілесні, невидимі і безсмертні. Для нас, людей, ангели є посланцями Бога – тими, хто сповіщає волю нашого Творця. Саме слово «ангел» означає «посланець», «провісник».

У Святому Письмі сказано, що світлих небесних жителів є «тисячі тисяч» і «міриади міриад». Усіх ангелів об'днує велика любов до Бога та всіх Його створінь.

У небі ангели виконують різні завдання. *Шестикрилі Серафими*, наприклад, знаходяться найближче до Бога і безперестанно прославляють Його. *Многоокі Херувими*, сповнені Божої премудрості, допомагають нам розуміти Божі тайни. *Престоли* допомагають здійснювати Боже правосуддя. *Господства* навчають панувати над собою і мудро управляти. *Сили* творять чуда, дарують людям духовні сили. *Власті* отримали від Бога владу захищати людей від диявола. *Начала* керують нижчими ангелами та керують всім всесвітом. *Архангели* відкривають пророцтва, розуміння Божої волі, яку передають ангелам, а ті – людям.

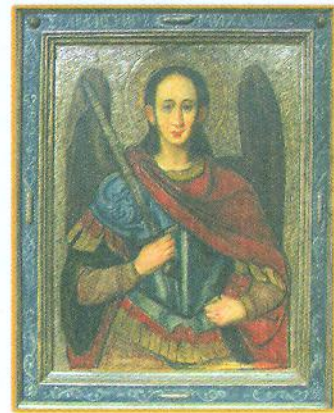

Ангели мають різні імена. Зі Святого Письма нам відомо тільки деякі з них. До Діви Марії в Назарет прийшов архангел на ім'я Гавриїл, щоб сповістити їй про народження Сина Божого Ісуса Христа. Зображають його з пальмовою гілкою або з білою лілеєю в руках, а інколи – зі свічкою. Архангел Рафаїл супроводжував юнака в дорозі і допомагав зцілювати від недуг. Його зображають із невеликою скринькою для ліків.

На чолі всіх ангелів Бог поставив архистратига Михаїла, якого називають «князем», «вождем війства Господнього». Слово Михаїл означає «Хто є, як Бог». На початку створення світу Михаїл виступив проти гордого ангела Люцифера, який захотів стати рівним Богові. «Хто може бути такий, як Бог», – сказав архистратиг Михаїл і скинув з Неба Люцифера (якого називаємо дияволом або сатаною, тобто противником Бога) та інших ангелів, які збунтувалися проти Бога. Тому на іконах архистратига Михаїла часто зображають з полум'яним мечем і щитом. Інколи в лівій руці він, як переможенець, тримає зелену фінікову гілку, в правій – спис з білою хоругвою, на якій намальовано хрест. Архистратига Михаїла зображають також як вершника на коні або грізного воїна з терезами, одну чашу яких намагається переважити диявол.

Кожен християнин має свого ангела хоронителя. Ангели хоронителі оберігають нас від небезпек для тіла і душі; надихають робити добро; приносять наші молитви до Бога. Маючи такого доброго, люблячого небесного приятеля, варто пам'ятати про нього в різних життєвих обставинах і не забувати звертатися до нього у молитві.

Молитва

Ангеле Божий, хоронителю мій святий, даний мені на охорону! Щиро благаю тебе: просвічуй мене сьогодні, хорони від усього злого, захочуй до добрих діл і провадь на спасенну дорогу. Амінь.

Всі небесні сили, святі ангели, архангели, молять Бога за нас, грішних.

Благословіте Господа, всі ангели Його, могутні силою, ви, що виконуєте Його слово, покірні голосові Його слова. Пс. 103, 20

Ангел супроводить кожного, хто увірував у Господа, хіба хтось би погнав його лихими вчинками. Св. Василій Великий

ОСІННІЙ ДОШ

Ірина Довга

Ганнуся поправила на спині ранець і відчинила важкі двері. На шкільному подвір'ї бавився вітерець-пустун: смикав берізки за жовті хустинки і розкидав довкола золоті клаптики-листочки. Дівчинка вийшла за браму і повернула ліворуч на добре знайому паркову алею. Йшла вона квапливо, раз у раз озиралася. По спині повзли неприємні мурашки страху. Раптом Ганнуся прискорила крок, майже побігла...

Школяркою вона стала цієї осені. Першокласниці подобалось усе: і молода весела вчителька, Тетяна Андріївна, і однокласники, з якими швидко подружилася. А ще Ганнуся дуже любила свій ранець, на якому красувалася кумедна мишка в червоній у білий горошок спідничці. Мишка склала з кубиків слово «мама» і задоволено усміхалася. Дівчинка теж була б щасливою, якби не одна обставина. Та обставина мала ім'я – Володя Прокопчук. Хлопець вчився у третьому класі. Всі його знали як невиправного бешкетника.

Ганнусині батьки працювали, тому зустрічати першокласницю після уроків було нікому. Отож на сімейній раді вирішили, що донька приходитиме додому сама. Школа була неподалік, навіть дорогу не треба було переходити. Дівчинці спочатку це дуже сподобалось. Вона відразу відчула себе майже дорослою. Усе складалося добре, та одного вересневого дня у парку її перестрів отой Володя Прокопчук.

– Гей, мала, ану стій! – скомандував він. – Гроші маєш?

Ганнуся розгублено мовчала. Тоді хлопець сам засунув руку в кишеню її курточки. Грошей не знайшов, натомість витягнув симпатичну наклейку і забрав собі. Відтоді Володя частенько підстерігав Ганнуся, говорив щось неприємне, кепкував. А якось запустив грудкою глини у мишку на ранці. Дівчинка мила вдома портфелик і гірко плакала. У душі поселився страх, навчання більше не приносило радості...

От і зараз дівчинка поспішала, щоб часом не стрітися зі своїм кривдником.

– Треба попросити батьків, щоб перевели мене в іншу школу, – міркувала вона. – Краще раніше вставати і їздити в сусідній мікрорайон, аніж терпіти Володьчині знущання. Добре, що завтра субота, потім неділя, а там і до канікул недалеко.

У неділю Ганнуся пішла до церкви на Службу Божу. Старенький священник розповідав багато цікавих історій про ангелів.

– Завжди треба молитися до свого Ангела Хоронителя і просити в нього допомоги, – навчав отець. А якщо у вашому житті є люди, які ображають вас, то моліться і до їхніх Ангелів Хоронителів, просіть, щоб вони заступилися за вас.

Вдома Ганнуся обдумувала почуте.

– Нічого поки не казатиму батькам, – вирішила вона, бо хай там що, а міняти школу їй зовсім не хотілося. Натомість Ганнуся звернулася до ангелів хоронителів – свого й Володиного. Молилась і відчувала, що серце заспокоюється, а в душі загоряється вогник надії, що все владнається. Вогник розгорявся і незабаром своїм полум'ям він спопелив той страх, який накопичився у Ганнусиній душі.

Тижнів зо два дівчинка з Володею не зустрічалася. Чи то він захворів, чи ангели посприяли, хто зна, але молитися Ганнуся не припиняла. Тим часом у місто завітав листопад і заходився встановлювати свої порядки. Одного дня Ганнуся затрималася у класі довше ніж звичайно, бо чергувала. Коли вийшла зі школи, то відчула, що в повітрі пахне дощем. Небо затягнула сіра пелена хмар. Дівчинка пройшла алеєю лише кілька кроків, як на землю впали перші краплини..

– Гей, мала, – раптом почула вона за спиною знайомий голос.

Ганнуся озирнулася і сміливо глянула у вічі своєму кривдникові.

